

Toivoisin teiltä palautetta ensimmäisestä luvusta. Haluaisin kuulla missä on parannettavaa ja mikä on myös hyvää. Tähtään siihen että saisin tästä isomman stoorin jota jatkan loppuun asti!

ENSIMMÄINEN LUKU ALEXANDER Kerro minulle Alexander... Milloin ihminen kuolee? Silloin kun hänet ammutaan? Ei... Silloin kun hän hukkuu? Ei... Silloin kun häntä ei löydy? Ei... Ihminen kuolee kun kukaan ei enää usko häneen! - Gabriel

Maapallo on suuri. Sen päällä kävelee yli seitsemän miljardia ihmistä, joista osa poikkeaa toisista ja osa ei. Jokaisella on omia unelmiensa siitä, mitä toivoisi tulevaisuudessa saavuttavansa, tai mitä tulisi tapahtumaan. Jotkut haluavat muuttaa maailmasta paremman paikan, tehdä siitä kaikille sopivan. Eräälle on annettu se tehtävä. Tehtävä tehdä maailmasta parempi paikka elää, ilman aliarvostusta. Mutta joskus, saatetaan mennä liian pitkälle... Kylmä tuuli puhalsi puiden lehtien läpi, tuoden viiman sisälle Lieren koulun luokahuoneistoon. Siellä kahdeksasluokkalaisten olivat odottelemassa vuorojaan päästä esittelemään esitelmänsä koko luokan edessä. Luokan opettaja, rouva Manson seisoi sivummalla nojaten harmaan askartelukaapin ovea vasten. Luokan edessä oli tällä hetkellä Karry Dibelston esittelemässä esitelmää luonnonvaroista. Esitys tuntui kestävän monia kymmeniä minutteja, mutta todellisuudessa se oli vain muutaman minuutin kesto. Kun esitys viimein loppui, huokasivat oppilaat helpotuksesta. "Sehän oli..." rouva Manson aloitti, "todella mielenkiintoinen esitelmä Karry". Rouva Manson käveli luokan eteen ja katsoi kahdeksastoista oppilasta. Yksi heistä piti huppua päänsä päällä ja painoi päätänsä pulpettia vasten. "Alexander", rouva Manson sanoi. Poika nosti päänsä pulpetin päältä ja katsoi opettajaansa silmiin. Hänen sydämensä jyskytti huikeata tahtia. "Olisitko sinä seuraava? Ketään muuta ei ole jäljellä", rouva Manson kertoi. Alexander katosi pulpettinsa päällä olevia papereita joissa luki esitelmän nimi. Skytear oli esitelmän nimi. Kello tikitti tahtiaan ja Alexander odotti jotain. Muut luokkalaisten siirsivät katseensa kohti Alexanderia joka nielaisi ja nousi seisomaan. "Ei meillä koko päivää ole aikaa", rouva Manson toisteli siirtyessään sivummalle ja tehden Alexanderille tilaa luokan eteen. Jännittynyt poika jonka sydän hakkasi kovaa tahtia, käveli kohti liitutaalua ja sen saavutettuaan kääntyi luokkaa kohden. Hän otti huppunsa pois samalla kun hän havaitsi muutaman luokkalaistensa suupielten hymyilevän, melkein kuin he olisivat nauraneet vainvihkaa. Alexander veti syvää henkeä ja aloitti: "Esitelmäni nimi on Skytear. Se on nettiroolipeli...", Alexander totasi ja samantien alkoi suurinosa luokasta nauramaan kovaan ääneen. Alexander tunsu kurkussansa jotain mitä ei saanut nielaistua alas. Hänen kätensä tärisivät. Hän laittoi toisen kämmenensä mustien, noin kaksitoista senttimetrin hiuksiensa päälle ja veti kätensä rauhallisesti alas niskaa myöten, kunnes se saavutti hiusten lopun. Rouva Manson komensi samanaikaisesti luokkaa lopettamaan nauramisen. Siihen tarvittiin vain kaksi voimakasta sanaa ja koko luokka hiljeni. Alexander jatkoi suupielet täristen: "Sitä voi pelata yksin tai kavereiden kanssa". Enimmäkseen Alexander havaitsi luokan tyttöjen kasvoilla hymyä ja ilkkumisen piirteitä. Alexander ei enää meinannut jatkaa, sillä paineet olivat todella kovat. Neljästä lasi-ikkunasta puhalsi kylmä viima sisään, joka sai Alexanderin hiukset liikkumaan. Lasiset pienet ovi-ikkunat olivat saranoilla kiinnitettyjä. Kello tikitti saranoisten naristessa ja Alexanderin katsoessa kelloa vastakkaisella seinällä. Luokka oli hiljaa ja odotti. "Alexander, me odotamme", rouva Manson totesi. Kaksi Alexanderin luokkalaista kuiskivat takarivissä ja katsoivat häntä. Välillä toinen heistä naurahti hiljaa laittaen käden suunsa eteen. Alexanderin teki mieli juosta luokasta pois, mutta hän päätti mielessään ettei antaisi luokkalaistensa voittaa tätä, hän ei juoksisi pakoon tilanteesta! Kello tikitti edelleen ja koko luokka odotti hiljaa. Alexander ei saanut sanottua mitään, vaikka hän tuijotti papereitaan kädessään. Lopulta opettaja avasi suunsa: "Alexander mene paikallasi. Tuosta ei tule taaskaan mitään". Alexander nöyrästi totteli ja meni istumaan paikoilleensa. Koko luokka katsoi häntä

hymyillen pilkkamaisesti. "No, olisiko sitten jonkun vuoro joka saa avattua edes suunsa?" opettaja kysyi. Samantien nousi erään pojan käsi. Hän oli nimeltään Victor, mutta kaikki kutsuivat häntä hänen toisella nimellään Ellis. Opettaja kiitti Ellistä hänen rohkeudestaan tulla luokan eteen. Alexander laittoi hupun takaisin päähänsä ja painoi päänsä pulpettia vasten. Ikkunoista puhalsi taas kylmä viima. Elliksen kävellessä luokan eteen, alkoi Alexanderin taskussa soida puhelin. Opettaja Mansonin ilme muuttui punaiseksi. Hänen vieressään oleva vaahtosammutinkaan ei ollut yhtä punainen! Alexander repi puhelimen taskustaan ja hiljensi sen, pyydellen kovasti anteeksi. "Alexander! Kaiken tämän vaivan jälkeen kehtaatkin pitää puhelintasi auki! Ulos luokasta heti!" rouva Manson huusi todella hirmuisella äänellä. Luokka alkoi taas hihistä ja kuiskia samalla kun Alexander nousi paikaltaan ja käveli ovea kohti lattiaa katsoen. Hänen edessään oli nyt luokan aukinainen ovi jonka takaa paljastui pimeyden nielemä, pitkä ja synkkä käytävä. Alexander kääntyi vielä katsomaan kerran luokkaansa ja sen nauravia oppilaita ja punaista opettajaa. Elliksen kasvoilla oli jonkinlainen säälivä katse Alexanderia kohtaan. Ehkä hän oli ainoa joka ei nauranut hänelle tai mulkoillut halveksuvasti. Alexander oli astumassa ulos ovesta ja hänellä melkein kyynel ilmestyi silmään. Samantien huusi eräs oppilaista: "Säälittävää, ryhdistäytyisit!". Alexanderin silmät suurenivat ja kasvoilla oli vihan merkkejä. Hänen jalkansa koski käytävää jossa ei ollut valoa yhtään. Alexander nosti päänsä ja katsoi käytävää vihaisena, ja samantien luokan aukinaiset ikkunat paiskautuivat kiinni ja sirpaleet levisivät luokassa! Oppilaat alkoivat kirkua, etenkin tytöt. Opettaja pelästyi pahanpäiväisesti ja Alexander pysähtyi. Ellis pelästyi niin kovasti paukahtamista, että kaatui takamukselleen lattialle. Oppilaat säntäilivät kauemmaksi ikkunoista, lasinsirpaleita hiuksissansa ja vaatteissan. "Rauhoittukaa! Onko kukaan loukkaantunut tai mitään!?" rouva Manson neuvoi ja kyseli oppilaita jota kyhnöttivät luokan toista seinää vasten. Oppilaista kukaan ei ollut loukkaantunut, joten rouva Manson meni juoksujalkaa hakemaan siivoojan paikalle jotta lasinsirpaleet saataisiin nopeasti korjattua pois. Oppilaat olivat peloissaan tapahtuneesta ja tuijottivat rikkinäisiä ikkunoita. Jokainen niistä oli särkynyt palasiksi ja vain karmit olivat ehjinä roikkuen narisivista saranoista. Ellis oli viimein päässyt seisomaan lattialta. Hän katsoi Alexanderia suu aukinaisena. Alexander poiketen muista, seiso i tyynen rauhallisesti oven suussa. Puolet hänen kehostaan oli synkällä puolella käytävää, jonne rouva Manson juoksi. Se puoli tuntui Alexanderista elottomalta. Hänen tyynenrauhallinen katseensa oppilaihin ja ikkunoihin alkoi pelottaa muita. Kaikkien katseet kääntyivät häntä kohti. "Mitä te siinä tuijotatte!?" Alexander kysyi huutaen. Oppilaat säikähtivät sitä, sillä Alexander ei koskaan aiemmin ollut huutanut kenellekkään. Hän oli aina ollut se hiljaisin poika luokassa, ei koskaan vihainen tai suuttnut. Aina pilkan kohteena eikä laittanut vastaan. Siksi hän oli se mikä oli muille. Pilkan kohde. Valot syttyivät käytävälle ja Alexander pelästyi jostaikin. Hän säpsähti kunnolla muiden tuijottaessa häntä. Alexander pyöräytti päätään ja lähti kävelemään pois. Käytävää pitkin hän käveli kohti ulko-ovia joiden kohdalla hän ampaisi juoksuun.